

Молодь Коммунар

пролетарі всіх країн, єдніться!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII

№ 29 (2289).
ВІСНИК

8

БЕРЕЗНЯ

1977 РОКУ

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з 1939 року.

Зі святом, дорогі жінки!

Над твоєю долею
розвидні щасливі,
Над твоєю святістю
зорі чистоти.
О гордине Жінко,
із твого це дива
Йде краса любові,
світла,
доброти!

Мал. В. ОСТАПЕНКА.

ВРУЧЕННЯ ВИСОКОЇ НАГОРОДИ

За успішне виконання на-
родногосподарських планів
і соціалістичних зобов'язань
1976 року ЦК КПРС,
Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС
і ЦК ВЛКСМ нагородили ко-
лектив заводу «Червона зір-
ка» перехідним Червоним
прапором. З цієї нагоди на
підприємстві відбувся мі-
тинг.

Під бурхливі оплески
присутніх перший заступник
міністра тракторного й сіль-
ськогосподарського маши-
нобудування СРСР Е. О. Ка-
плін вручив нагороду ко-
лективі заводу.

Учасники мітингу надісла-
ли вітальні листи Централь-
ному Комітетові КПРС, Раді
Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК
ВЛКСМ та ЦК Компартії Ук-
раїни, Раді Міністрів УРСР,
Укрпрофраді і ЦК ЛКСМ
України.

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

У приміщенні обласної
філармонії відбулися уро-
чисті збори представників
партійних, радянських і гро-
мадських організацій м. Кі-
ровограда, присвячені Між-
народному жіночому дню.

Збори відкрив голова ви-
конкому міської Ради депу-
татів трудящих Б. Г. Токо-
вий. Під бурхливі оплески
присутніх обирається поче-
сна президія в складі Політ-
бюро ЦК КПРС на чолі з
Генеральним секретарем
Центрального Комітету го-
варинським Л. І. Брежнєвим.

Присутніх привітали зі
святком перший секретар
міськомунпартії В. О. Со-
хуренко, офіцер міського
гарнізону Ю. М. Андросов,
піонери міста.

Учасники зборів надісла-
ли вітальні листи ЦК КПРС,
Президії Верховної Ради
СРСР, Раді Міністрів СРСР
та ЦК Компартії України,
Президії Верховної Ради
УРСР і Раді Міністрів рес-
публік.

По закінченні урочистих
зборів відбувся святковий
концерт.

ПОЗИВНИ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

Алею— на честь ювілею

З настрем зробити хо-
рошу справу зустріли ком-
сомольці, піонери, всі учні
нашої школи ініціативу
москвичів — вийти 16 квітня
на Всесоюзний кому-
ністичний суботник. Під-
готовку до цієї події по-
чали заздалегідь. Перш за
все намітили, що конкретно
і де будуть робити учні. На
Всесоюзних комсомоль-
ських зборах комсомольці
внесли корективи до плану
суботника. За їх пропози-
цією 16 квітня біля школи
буде посаджено алею на
честь 60-річчя Великого
Жовтня.

О. БУРБАН,
секретар комсомоль-
ської організації Су-
хоташницької серед-
ньої школи Вільшан-
ського району.

СТУПЕНІ СХОДЖЕННЯ

СЬОГОДНІ, У ДЕНЬ СВЯТА, ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ У ЗМАГАННІ СЕРЕД
МОЛОДИХ МАІСТРІВ МАШИННОГО ДОПІЛНІ ЗА ПІДСУМКАМИ РОБОТИ
ДВОХ МІСЯЦІВ.

Ольгу КОЗАЧЕНКО із Нєсватківського
відділка радгоспу Другого імені Петро-
вського цукрокомбінату Олександрівського
району. Надоїла від кожної корови по 842
кілограми молока;

Валентину СПІШЕВУ з колгоспу «Перше
травня» Маловисківського району — 791;

Антоніну КАЛАШНИКОВУ із колгоспу
«Перше травня» Маловисківського райо-
ну — 756;

Галину ЛИСАНИК із колгоспу імені Фрун-
зе Долинського району — 729;

Тамілу КОЗІШКУРТ із колгоспу імені
Фрунзе Ульяновського району — 696;

Ніну БУГАР із колгоспу «Україна» Знам'ян-
ського району — 675;

Надію ЛАПУ із колгоспу «Дружба» Но-
воукраїнського району — 660;

Наталю РОГОЖУ із колгоспу «Більшо-
вик» Гайворонського району — 659;

Василину ГАНЮК із колгоспу імені Жда-
новева Новоукраїнського району — 654;

Ярославу АНДРУЩАКЕВИЧ із Нєсватків-
ського відділка радгоспу Другого імені
Петровського цукрокомбінату Олександр-
івського району — 652.

БРИГАДА НА РОБОТІ І ВДОМА

♦ СВАТКОВИЙ ФОТОРЕПОРТАЖ

У ЦІЙ бригаді двадцять
три штукатури. Девд-
цять три комсомолки, най-
старший з яких двадцять
шість років. І Марія Воло-
димирівна Казаріна, їхній
бригадир, часто чує від ко-
лег: «Важко тобі, мабуть, із
цими молодими...»

Та скептики скептиками,
а комсомольсько-молодіж-
на впевнено лідирує у зма-
ганні серед будівельних
бригад управління малої
механізації комбінату «Кі-
ровоградвужбуд». Дівчата
щодня обробляють 24—25
квадратних метрів поверхні
при нормі сімнадцять. План
двох років п'ятирічки брига-
да зобов'язалась виконати
до ювілею Жовтня.

Штукатури дівчата висо-
коякісно, бо знають, що лю-
дям жити, працювати, вчи-

тись у їхніх будинках. Та й
взагалі — чи можна робити
людям будь-що задля того,
щоб принести їм розчару-
вання замість радості? Так
мислять Марія Панченко,
Олена Галушко, Валя Одо-
рожа, Тамара Платонова,
Валя Зарапіна і решта шту-
катурів бригади.

Живуть дівчата працюю.
Живуть навчанням. Закінчує
технікум Рая Сичова, вечір-
ню школу — Зіна Піжова,
Галія Савкіна, Люба Чер-
нова.

Справжньою домівкою
для членів бригади, як і для
всіх інших чотирьохсот буді-
вельників комбінату, став
гуртожиток. Молоді штука-
тури з колективу Казаріної
часто сидять у читальному
залі за книгою, бувають у

спортивній кімнаті. До речі,
дівчата комбінату вдержу-
ють першість із настільного
тенісу і волейболу серед
будівельників Кіровограда.
Є у них і суто дівочі за-
хоплення. В клубі гуртожит-
ку дівчата в'яжуть, шийють
собі спідниці і светри, вча-
ються сервірувати стіл, готу-
вати вишукані страви.

А ще вони довго збираю-
ться на побачення і трепет-
но чекають листів від коха-
них. А ще в квітні всі вони
справлятимуть одразу два
весілля. А ще Оленка Га-
лушко та її чоловік Анато-
лій, екскаваторник, член ко-
мітету комсомолу управлі-
ня, одержали нову кварти-
ру. А ще Галинку Савкіну,

вчорашню випускницю
профтехучилища, першого
дня весни всі вітали з всту-
пом до комсомолу.

І сама Галинка, і новачок
у бригаді Люба Луценко
могли б чимало розповісти
про свої перші кроки тут, у
бригаді. Про те, як після
училища вперше приходиш
на будову і не знаєш, до
чого докласти рук. Коли
лякають насуплені брови
виконроба, а погляди дівчат
здаються зверхніми, на-
смішуватими, будинок —
сірим, звичайним, зовсім не
таким, яким наснився тобі
колись.

Та потім усе те: і страх
самотності, і невпевненість
(Закінчення на 2-й стор.).

МИ — ШВАЧКИ

Хто не пам'ятає рядків з відомого вірша Павла Грабовського «Швачка»? Ми — теж швачки. Але ми — щасливі швачки. Щасливі своєю роботою, колективом, успіхами. Щасливі тим, що праця наша потрібна людям, що наш внесок у загальнонародну справу помітили і гідно оцінили. Наш комсомольсько-молодіжний колектив швейного цеху промкомбінату нагородили перехідним вимпелом ЦК ВЛКСМ «За комуністичне ставлення до праці». Портрет лідера змагання між нашими швачками Тетяни Дульдєр — на районній Дошці пошани. І Тетяну Дульдєр, і члена виконкому районної Ради депутатів трудящих Тетяну Осетрову нагородили Почесним знаком «Молодий гвардієць п'ятиріччя».

Минулого року ми випустили швейної продукції на 307,3 тисячі карбованців при плані 275,8 тисячі. Немала заслуга в цьому не тільки членів нашого колективу, а й нашої наставниці, досвідченої швачки Меланії Григорівни Боевої. Чимало зусиль докладас вона, щоб передати нам, молодим, свою майстерність.

Кілька місяців тому прийшла до нас Олена Конощенко. По-материнському ставиться до молодшої швачки наша наставниця, а ми старасмося допомагати новенькій у праці, стали для Оленки, яка приїхала у Вільшанку з Полтавщини, справжніми подругами. З нами вона ділиться звітками, що приходять від чоловіка з армії, своїми, поки що маленькими, успіхами у праці. І ми радіємо разом з нею. А цими днями вітали Оленку із аступом до лав Ленінського комсомолу.

Дружно ми працюємо. Щасливо живемо.

О. СМІЛЯНЦЕВА,
швачка, групкомсорг
комсомольсько-молодіжного колективу
Вільшанського промкомбінату.

● Приз імені підпільної комсомольської організації «Спартак» вручено учням Кіровоградського профтехучилища № 4.

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

— минає, бо підходить лагідна і водночас сувора Марія Володимирівна й показує, як треба робити сіну гладенькою, чистою. Бо підходить Раїса Сичова і запрошує тебе завітати ввечері до неї в кімнату. Раїса, котра спершу видалась тобі різкуватою, сухою. Раїса — групкомсорг, улюблениця бригади, член редколегії стіннівки, член ради гуртожитку, депутат міської Ради депутатів трудящих. Раїса — симпатична білявка в модній сукенці.

У кімнаті у неї й справді затишно, гарно. Є зі смаком дібрана бібліотечка, телевізор, програвач. І кружляють дівчата в танці по кімнаті, смажитимуть на кухні картоплю, сперечатимуться про нові методи праці...

А на ранок не здаватиметься тобі такою чужою бригада, будова. Та й сама відчуєш себе трошки іншою, впевненішою в собі, такою схожою на цих завзятих штукатурів.

**Л. ОСОКІНА,
М. ТЕРНАВСЬКИЙ.**

БРИГАДА НА РОБОТІ І ВДОМА

● ПІСЛЯ РОБОТИ — НА ЗАНЯТТЯ ДО ВЕЧІРНЬОЇ ШКОЛИ.

● У ДІВЧАТ — ДОМАШНІ ТРИБУТИ. СМАЧНИЙ БУДЕ БОРЩ.

● ТЕПЕР МОЖНА І ВІДПОЧИТИ. — У КОЖНОГО СВОЇ УПОДОБАННЯ...

ВІН — звичайний учень профтехучилища. Міг би, ясно, закінчити середню школу, потім інститут. Але Олександр Була вирішив по-своєму:

— Тут одразу і середню освіту матиму, і висококваліфікованим робітником стану. Призвуть в армію — з технічною спеціальністю. А коли вже про інститут подумаю, то знатиму безомилково, куди йти, в який. Бо вже матиму певний досвід.

І на уроці мужності:

— Хто готовий на подвиг? Той, хто зробить неможливе заради інших. Ог Валерій Олександрович Верхоланцев. Була останній бій. Був госпіталь. Мавари заборонили літати — не бачив на одне око. Та він полетів. Бо серце подумало, бо є ще руки і ноги.

Так міркував юнак, який готується до військової служби. А що зроблено практично? Чи вистачить сил на час випробувань? Поки що вимір у спортивно-технічному клубі ДТСААФ. На пожежному рубежі:

— Олександр Була перекрив «золотий» норматив на 6 очок. Кинув гранату.

— Є 45 секунд! Підійшов до перекладнини. Три, чотири... десять... вісімнадцять.

І він чує: — Олександр Була — чемпіон міста з триборства ГПО серед дтсаафівців середніх навчальних закладів...

Під час військово-спортивної гри «Нумо, хлопці!» він чітко відповідає на запитання з історії Радянської Армії, захоплено говорить про ролі військ, устанів, вимоги Радянських Збройних Сил.

— Що таке основа масового спорту в армії? Військово-спортивний комплекс...

Під час конкурсу швидкості і стрижі Олександр Була — теж у шерензі переможців.

І військово-спортивний учень О. С. Кірилко впевнений: — Він буде зразковим воїном.

Так і про чемпіона профтехучилища з багатоборства ГПО Валерія Петренка, і про Сергія Садовниченка, який ретельно готувався до армійської служби, а тепер учиться у вищому військово-технічному училищі. Так і про більшість своїх вихованців.

— 477 допризовників тренуються нині перед заліком з фізичної та військово-технічної підготовки. 210 уже виконали всі нормативи.

Останній вечір бойової слави присвячений героям підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла в селі Красногірці Голованівського району. До учнів Кіровоградського середнього профтехучилища № 4 приїхав дорогий гість — Володимир Романович Тиховський, один із тих спартаківців, на яких ми шанобливо задивляємось, бачачи їх серед живих звитяжців. Комсомольські й дтсаафівські активісти знову розповідали про свої здобутки в роботі по військово-патріотичному вихованню молоді.

А на полотні екрана — кадрили-нохроніки: в бій ішли партизани. Володимир Романович свідчить: — Так воно й було. Шістьнадцятирічні хлопці ставали солдатами.

І згадує Михайла Громова та Любу Римар, Михайла Самцяшина та Олімпіаду Ястремську.

Ще один гість — П. А. Шевчук, який очолює загін снідопівців у Голованівському профтехучилищі № 8 — знайомить учнів з новими матеріалами про діяльність «Спартак».

Зростає мить. В. Р. Тиховський вручає комсомольцям училища перехідний приз імені «Спартак», яким їх відзначено за успіхи в роботі по військово-патріотичному вихованню молоді. Приз устачивали обком ЛКСМУ та обласне управління профтосвіти.

...У квітні вони вирушать у дорогу — до Красногірки. До обелісків. До лісової стежини, якою йшли мужні спартаківці. До хати Люби Римар — щоб посадити берізка. Щоб возвеличитись у пам'яті і гордо сказати: — Ми будемо схожими.

М. ШЕВЧУК.

ВОЗВЕЛИЧЕННЯ

Колишній кадровий офіцер Радянської Армії кличе хлопців в актовий зал, де виставлено стенди, матеріали яких розповідають про діяльність партизанів і підпільників на території Кіровоградщини. Тут — бесіда про мужність визволителів міста. Тут — зустріч із робітниками-червонозорівцями, які пройшли фронтовими дорогами до Берліна.

Герой Радянського Союзу І. Р. Усенко згадує бойових побратимів. А хлопці — про будні свої: як готуються стати парашутистами, мотоциклістами, водіями автомашин...

— А як стріляєте? — запитує ветеран.

— Учора були змагання. 16 чоловік виконали розрядний норматив.

— Під час обласного фіналу військово-спортивної гри «Орля» ми теж були першими...

На фотоз: В. Р. ТИХОВСЬКИЙ вручає учням профтеху чималий приз імені «Спартак».

Фото

М. ТЕРНАВСЬКИЙ.

ТЕПЛІ СЛОВА...

Випускниці нашої школи. Босоніжками, закоханими, з різними характерами — такими запам'яталися вони мені. Скажімо, Люда Пилипенко, яка рано залишилася без батька. Частенько Люда бігала до матері на завод, була в цехах, наполегливо вчилася в школі, щоб швидше допомогти матері. Закінчила десять класів і пішла працювати на Олександрійський авторемонтний завод.

Людмила Федорівна працює у нас зуборізьницею четвертого розряду. Нагороджена грамотами, почесними знаками ВЛКСМ. Люда — ударниця комуністичної праці, молодий гвардієць п'ятирічки, була удостоєна високої честі

підписати Рапорт Ленінського комсомолу XXV з'їздові КПРС, а згодом її нагородили знаком «Ударник дев'ятирічки». Люда — член заводського комітету комсомолу, була делегатом республіканської профспілкової конференції. Портрет Людмили Федорівни — на заводській Дошці пошани.

Добре працюють і її подруги. Наталя Долманова, Валентина П'ятакова, Наталя Бузаєва, Лариса Бараненко.

Ще в школі захоплювалася вихованою роботою Лариса Гулень. Була вожатою у малюків. Любов до дітей

і наполегливість у навчанні привели Ларису в педагогічний інститут, де вона закінчила факультет дошкільного виховання. Лариса Миколаївна — вихователька-методистка дитячого садка № 17. Любить свою працю. Діти з радістю йдуть до дитячого садка, а матері спокійно — на роботу.

Хороші, теплі слова можна почути від працівників комунального господарства про секретарку Валентину Яструб, у колективі обслуговуючого центру — про інженера-програміста Балерію Тайбуліну.

Для нас, учителів, які їх навчали та виховували, вони просто наші дітвота, якими й повинні бути дівчата сьогоднішнього дня. Дівчата, що розуміють, як потрібна їхня праця державі, людям.

О. КРАСЮК,
учителька середньої школи
№ 15 м. Олександрії.

ПАМ'ЯТНИЙ

ВЕЧІР

— Можна, щоб фотокарток зробили не шість, а, скажімо, вісімнадцять? — ніяково питає у адміністратора фотографів сивоголова бабуся.

— А чого ж...

— Навіщо, коли не секрет, вам стільки портретів онучки? — не втримується від запитання один із відвідувачів.

дитину подруги в біді? Ні, цього в колективі не могли допустити.

Часто навідується швачки в будинок на Великій Балці, допомагають.

Коли Світлана почала вимовляти перші слова, скільки радості було в чотирнадцяти мам! Бо ж дитя так і називало кожну з них — «мама».

Не так давно виповнився дізачинці

ЛОКИ НЕ ВИРОСТЕ СВІТЛАНА

— А у нас лише мам чотирнадцять... Правда ж, Світланко!..

Ік справді чотирнадцять. Три наставниці: бригадир Р. М. Могила, Р. М. Рудинська, М. Д. Тимошевська, а то молодь, комсомольці — Лариса Кравченко, Алла Донцова, Люда Віроградська, Аня Думичева, Алла Михайловська...

Вони — швачки ательє «Елегант». Працюють на совість. Та не про виробничі справи хочеться розповідати, а про взаємини в колективі...

Ніна Аненко працювала у бригаді Раїси Матвіївни давно. Вийшла заміж, чекала дитини. Дівчата вже планували, як відзначити день народження дитини, і раптом сталося нещастя. За кілька днів після пологів Ніна померла. Світланка, так назвали дівчинку, залишилася на руках у бабусі. Горю Г. А. Аненки, слюсаря-сантехніка Кіровоградського ремонтно-будівельного управління, не зарадити. Але, кажуть, навіть подих однієї людини зігрівав повітря. Хай на тій частку градуса, але ж зігрівав! Отак і добро, випромінене людьми, зменшує біль втрати.

Дівчата не змовчалися. Інших думок просто не було. Як же залишити

ЛЮДИНА —
ЛЮДИНІ

рік. Обновок того дня Світланці принесли багато-багато. Одних платтячок двадцять вісім. Мами ж — швачки. Поміж себе жартують:

— Доньку нашу, поки не виросте, одягом забезпечимо. Ще й весільне плаття пошлемо!..

На шибки налягають сутінки. За вікном уповільнює свій ритм вечірній Кіровоград. Десь там важко дихають другою зміною заводи, стугонять їхні цехи.

День маленької Світланки закінчився. Бабуся лаштує внучці постіль, накриває ковдрою. Вмикає світло. Перехоплює на півдорозі Георгія Архиповича:

— Тихо... Стомилася... Спатиме. Батько з бабусяю нечутно залишають кімнату. Ще кілька хвилин дівчинка дослухається до коліскової, що лине з телеекрана, і — засинає...

А в цей час у різних куточках міста чотирнадцять жінок, слухаючи ту ж мелодію, згадують маленьку Світланку. Кожна з них тримає на своєму століку її фотографію, кожна може пригадати, як саме її називала дівчинка мамою, кожна прагне віддати Світланці частку свого серця...

Ю. ХМІЛЬ.

БЕРЕЗЕНЬ

Що вже вам не вересень,
Бентежний березень!
— Здрастуй, любий місяцю!
Ну чого ж ти мінився?
То опустиш очі,
То всімнешеш мило?...
— Бо ж мене жіночим
Місяцем зробили.

Роман ПОПОВИЧ.

Я на жінку схожий:
І такий мінілий,
І такий манливий
Та на вроду голий.
— Правду, кажеш, місяцю.
Так і мила минється.
Та вона — найкраща
І, як ти, жадана.
...Березню мій, здрастуй!
І здрастуй, кохана!

Мелодія

День згаса під горою,
Дим пливе над водою.
Сиві пасма лягають,
Даль Дніпру вгортають.
Даль вгортають габою,
Тільки суть тут не в тім...
Я, кохана, з тобою,
Ти — на березі тім.

Євген ЖЕЛЕЗНЯКОВ.

Куточок колекціонера

ПОШТОВІ МІНІАТЮРИ 1977-го

Міністерство зв'язку СРСР почало випуск марок 1977 року. Першою надрукована поштовою мініатюра, присвячена 50-річчю Всесоюзного добровільного товариства сприяння армії, авіації і флоту (гуджонка Ю. Брондесбергер).

В січні надійшла у продаж чотирнадцяти марка, присвячена 70-річчю з дня народження академіка АН СРСР Сергія Павловича Корольова — одного із засновників практичної космонавтики (художник А. Аксамит).

Минулого місяця в столиці нашої Батьківщини Москві відбувся Всесвітній форум миролюбних сил. Понад 70 міжнародних і 220 національ-

них організацій біли як і 120 країн взяли в ньому участь. Форуму присвячена нова марка (художник Е. Аніс-кін). В центрі поштової мініатюри на променістому фоні зображена емблема форуму — земля куля і пальмова гілка миру.

Ще дві марки були видані Міністерством зв'язку на початку цього року. Одна із них присвячена 60-річчю з дня заснування газети «Известия» — щоденної загальнополітичної газети, яку видає Президія Верховної Ради СРСР. Друга марка присвячена 100-річчю з дня народження російського дослідника Арктики Г. М. Седова.

В. САРЖЕВСЬКИЙ.

ДУХ ЮНАЦЬКОЇ КОМУНИ

Поет Іван Савицький написав художньо-документальну повість про комсомольську комуни тридцятих років, що організована була на Конотопщині. В тій комуні він сам тоді працював.

«Вставай, хто серцем кучерявий!» — не випадково ці рядки П. Г. Гітчин автор поставив епіграфом до своєї розповіді про бентежні затишні роки, про нестомних трудівників, юних героїв, які, окріплені бойовими завданнями партії, починали будувати нове життя на селі, у важких умовах утверджували нове ставлення до праці.

У повісті не показано нікого, нізразно. Автор знаходить такі деталі, описує такі епізоди, в яких зримо передано і трудове зав'язання героїв, і їхню духовну нестачу. Як на нашу сучасні погляди, то були вони, ті комсомольські тридцятих років, трохи патетичні, спечені про те, що нам тепер видається досить безсердечними; але пристрасі їхні горлі такім волею, що від нього й теперішня молодь візьме частку незламного зав'язання. Ми й сьогодні напевно бачимо юних Олександра Макаренка, Петра Петрика, Івана Бабенка та багатьох інших сміливців, сучасних бойового азарту, чесних і самовідданих творців нового життя. Вони іноді помилялися, не вміли одразу розібратися у складній обстановці тодішнього життя з його раптовими поворотами, наступами і відступами, але були з відкритими обличчями. В комуни їх кликали совість, високий моральний обов'язок радянської людини. Вони знали й чули, як сичає навколо куркулі в дотій несправі. Коли молодих комунарів застерегали, що куркулі можуть спалити нерешли ж вирощений урожай, вони відповіли: «Вовки боятися — в ліс не ходити».

Поведемо ми сталених коней по широкому полю, понесемо смерті межам та бур'янам, і ще дитинки залунає пісню соціалізму кожній буйний колос щемний. Гудиний колос проріс і налісся. Комунари показали приклад усьому колективі. У свій час комуни перейшли на статут артілі, тепер вона — відділок радгоспу, а називають її все тям же сталим іменем — комсомольська комуна. Познали вже колишні комунари зустрічаються з теперішньою молоддю, розповідають їй про героїчне трудове минуле, про те, як усі свої сили віддали Вітчизні і партії, виховували в собі комуністичні риси характеру.

Повість написана лікаво, захоплюючі спогади самого автора чергуються з яскравими розповідями про кожного з найактивніших творців комуни. В цих розповідях немало жиюного гумору, теплоти і сили. Автореві вдалося передати прасу непереможного спалаху юнацького ситуізму, дружби, відданості загальній справі, трудовий героїзм. Є що наслідувати, і є кому наслідувати цей приклад доблесті.

Іван САВИЦЬКИЙ. Юна комуністка. Видавництво ЦК ВЛКСМ «Молодь», Київ, 1976 р.

О. МОТОРНИЙ.

БЕЗ СЛІВ.

Мал. М. АНДРЕЄВА.

Ты слабее —
В меня уходят
силы твои.
Ты старшее —
В меня уходят
годы твои.

Все равно, несмотря
на любые года,
Будешь ты для меня
молодой навсегда.

Пр и в е т .

Натрудились на десять
жизней руки твои.
Народились под этим
небом внуки твои.

Ты опять колыбельную
песню поешь,
И во внучке своей
вдуря себя узнаешь.

П р и в е т .

Редактор М. УСПАЛЕНКО.